

עיריית הרצליה

פרוטוקול ישיבת הוועדה – הסיפור המשותף של הרצליה

ועדה מס' **11**

שהתקיימה באולם המליאה, עיריית הרצליה

ביום שלישי, י"ג בחשוון תשפ"ו, 4/11/25

חברי הוועדה:

נוכחים ה"ה:

יו"ר הוועדה	-	כב' השופטת (בדימוס) הילה גרסטל
כב' ראש העיר	-	מר יריב פישר
מנהל הוועדה	-	מר יהודה בן עזרא
חברת מועצה	-	גב' גלילה יבין
חברת מועצה	-	גב' דנה אורן ינאי
חבר מועצה	-	מר עופר לוי
חבר מועצה	-	מר דניאל צרטוק
חבר מועצה	-	מר צבי וייס
חבר מועצה	-	מר משה ועקנין
נציגת ציבור	-	גב' דנה אדמוני
נציגת ציבור	-	גב' מושקה שושן
נציגת ציבור	-	גב' שרה מאירמן
נציג ציבור	-	הרב יעקב נקי
נציג ציבור	-	הרב תמיר קסטיאל
נציג ציבור	-	מר יעקב זינגבוים
נציג ציבור	-	מר יריב דרור
מזכירת הוועדה	-	גב' אריאלה חגבי

חסרה ה"ה:

חברת מועצה	-	גב' פזית בכר
------------	---	--------------

הילה גרסטל:

ערב טוב. הישיבה היום מוקדשת לפגישה עם ראש העירייה, שקצת מתעכב. אני רוצה לנצל את הזמן עד שהוא מגיע, א', להודות לאלה מחברי הוועדה שהכינו את שיעורי הבית שהתבקשו, ושלחו נושאים (כמשימה מהוועדה הקודמת), ולהצטער על 3 שמקבלים ציון שלילי היום, אבל אני נותנת מועד ב'.

את אומרת את שמם?

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

לא, אני לא מלבינה פני חבריי ברבים. אני אתן להם מועד ב', למרות שיכול להיות שלא יהיה צורך. אני קיבלתי את הדברים. זה לא היה אמור לידון היום, אבל אני כן רוצה לנצל את הזמן שראש העירייה, כמו שאמרנו, מתעכב, ולומר, שאני מאוד שמחה שהחלטנו בישיבה הקודמת לבקש את ההתייחסות ואת המחשבות של כל אחד מחברי הוועדה לגבי 2 מטרות שראוי שהוועדה תדון. מאוד התחדד לי מה שחשבתי מראש, שיש קצת טשטוש, ולכן חשובה הפגישה עם ראש העירייה. יש קצת טשטוש גבולות בין מה שהוועדה מוסמכת, לבין מה שהיא לא מוסמכת. ומה שאני אעשה, וכאן אני לוקחת על עצמי שיעורי בית לפני הישיבה הבאה, זה בעצם למפות את מה שאתם שלחתם. אם מישהו רוצה לשנות, או להוסיף, כמובן אני אשמח. אבל למפות את זה לפי מה שאני מבינה, כ-מה שלא נמצא בסמכות הוועדה, אל מול מה שכן נמצא בסמכות הוועדה ולשלוח לכם את זה מראש. קודם כל, כדי שתביעו את דעתכם, כמובן. אם יש השגות על ההערכות שלי לגבי מה שבסמכות, ומה שלא בסמכות, אני אשמח לשמוע. גם כדי שאפשר יהיה לקחת את מה שכל אחד, אני גם אומרת מראש, אני לא אכתוב את זה שמי, אני אכתוב נושאים. יש דברים שחזרו על עצמם, יש דברים שייחודיים. אני כן חושבת שיהיה נכון שלפני הישיבה הבאה, כל אחד יקבל בעצם את מה שהוצג ע"י חברי הוועדה כמטרות. מה שנמצא בסמכות הוועדה. ומפה, לקחת את החבל, ולראות איך אנחנו מתקדמים, כדי שבכל זאת תהיה איזושהי תוצרת לוועדה, ושהוועדה תהיה פרודוקטיבית. כן אני רוצה להציג כרגע איזושהי שאלה. אני קיבלתי פנייה אחת מאזרחית, תושבת הרצליה, שביקשה לבוא בפני הוועדה, ולהציג דברים שהיא רוצה לומר. ביקשתי ממנה, אמרתי לה שאני לא רואה בעיה, אבל אמרתי לה שאני מבקשת שהיא תכתוב לי מה הנושאים שהיא רוצה לדבר עליהם. והיא כתבה לי. שוב, גם פה יש את הנושא של מה שבסמכות העירייה, ומה שבסמכות הוועדה. ואני חשבתי כמחשבה, להעלות כאן את

השאלה, מאחר שבינתיים עוד לא הצלחנו לקיים את המפגשים עם התושבים. אז אני עוצרת רגע פה כדי לשמוע, גלילה. כי זה היה אחד הנושאים.

גלילה יבין:

נציגות שכונת גליל ים רוצים מאוד לקדם פגישה. כזכור, לא הצלחנו בגלל תאריכים של החופש הגדול בקיץ, ואח"כ החגים. וכרגע ביקשת לקיים את הדיון הזה. אבל ברגע שנרצה, הם ישמחו שנקבע תאריך.

הילה גרסטל:

גם גליל ים, וגם-

גלילה יבין:

אני קיבלתי פניות מגליל ים. מהירוקה, כרגע עוד לא. אפשר לבדוק את זה גם.

דניאל צרטוק:

אם אפשר לומר גם, יש לנו חוב ל-100 האיש שענו לסקר בזמנו- של הקול הקורא.

הילה גרסטל:

חוב לתושבים, שלפחות לשמוע את תוצאות הסקר, או לפגוש אותם, או לעשות איזשהו מפגש איתם. מי שהשקיע את הזמן, אני חושב שמגיע לו או לה שלפחות ישמעו את מה שהם העלו-

דניאל צרטוק:

אני רוצה להבין, זה לא היה סקר, זה היה קול קורא-

הילה גרסטל:

קול קורא-

דניאל צרטוק:

שביקשנו בעצם להעלות נושאים. מה זאת אומרת, יש לנו חוב כלפיהם?

הילה גרסטל:

אני חושב שמי שענה לקול הקורא, בזמנו חשבנו אולי לפגוש אותם, לשמוע אותם באופן אישי, לתת להם הזדמנות להשמיע את קולם. הרי קראנו לקול שלהם-

דניאל צרטוק:

כלומר, מה שאתה מציע בעצם, וזה מתחבר למה שאני אמרתי. אתה מציע בעצם, שלאותם אנשים שטרחו והגישו התייחסויות, תהיה אפשרות-

הילה גרסטל:

מי שירצה, שיוכל, בדיוק-

דניאל צרטוק:

אז אני חושבת, א', שיהיה נכון שתהיה אפשרות להשמיע קול. רק יכול להיות שצריך ללכת לפי קטגוריות. כי גם צריך לעבור שוב על הפניות. ואם אתה מוכן להתנדב לעשות את זה, זה יהיה מאוד נחמד.

הילה גרסטל:

כן, יש לנו סיכום של זה, סיכמנו אז לפי קטגוריות.

דניאל צרטוק:

אני חושבת שיהיה כדאי, אחד מכל נושא. כי סה"כ, הנושאים ברובם חזרו על עצמם-

הילה גרסטל:

בסופו של דבר זה חזר על עצמו. מרבית הנושאים היו בתי הכנסת-

מושקה שושן:

סביב בתי הכנסת-

הילה גרסטל:

ושניים מרכזיים זה היה גליל ים והירוקה.

מושקה שושן:

נכון. אז אני חושבת שאם מישהו רוצה באמת. אבל השאלה, אם צריך את זה, אם אנחנו ממילא נקיים פגישות בגליל ים- השאלה אם את פותחת את הישיבות לקהל הרחב, או לקהל שענה, כי כמו שהבנו שהישיבות הולכות להיות- כמו שאתם יודעים, עמדתי הייתה לפתוח לקהל הרחב. מהשטח התבקשו לעשות את זה בפורום יותר מצומצם- השאלה אם אפשר להציע לאותם אלה שענו, כן להגיע-

הילה גרסטל:

גלילה יבין:

יש הרבה שלא קיבלו את הקול הקורא הזה בכלל. בהתייחס למה שאמר דניאל. בעצם, אנחנו מעגנים את הכל בפרוטוקולים שמועלים לאתר. כל העיר וכל מי שכתב סוגיה כלשהי, אמור לראות את הפרוטוקולים, ולקבל תשובות פחות או יותר. ככה שזה חשוב מאוד לקרוא את הפרוטוקולים, כולנו.

הילה גרסטל:

גלילה יבין:

משה ועקנין:

אריאלה חגבי:

בהקשר הזה, רגע, אני רוצה להגיד. אני רואה לפעמים שאריאלה כותבת מיילים, וכותבת עוד פעם מיילים, ועוד פעם מיילים. אני ממש מבקשת שתענו לה, תגיבו. תגידו שאתם לא מסכימים לבוא, או שאתם כן מסכימים לבוא. אבל אני מרגישה לא נוח שהיא צריכה לחזר-

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

אריאלה עושה עבודה נאמנה, טובה, היא המגשרת- נכון. זהו, אבל אני לא רוצה שהיא תחזר אחרי חברי הוועדה. דבר נוסף שאנחנו נצטרך גם למלא את השורות במחליפות. אני אדבר איתכם על כך. אילאיל פרשה, אליאנה התגייה, ופזית מאז הישיבה הראשונה, לא הופיעה יותר בישיבות.

גלילה יבין:

פזית יושבת שבעה עכשיו, אז כנראה שבגלל זה היא לא נמצאת היום-

הילה גרסטל:

אז א', אני משתתפת בצערה, אבל היא לא הייתה באף ישיבה, חוץ מהישיבה הראשונה-

גלילה יבין:

הילה גרסטל:

בסדר. מבחינתי, זו אמירה מאוד, מאוד חזקה. אני חושבת שיש חשיבות שיהיה מישהו במקומה, תהיה מישהי במקומה. אז ברוך הבא, אלינו (ראש העיר נכנס). לי היה חשוב לקיים את הפגישה הזאת בנוכחות ראש העירייה, מהסיבה שהרגשתי, וגם אמרתי את זה עכשיו לפני שנכנסת. אני חושבת שיש איזשהו טשטוש גבולות, בהיבט של סמכויות הוועדה, אל מול סמכויות העירייה. זה מלווה אותנו גם בפניות של הציבור שפנה אלינו, גם בדיונים של הוועדה, שכל פעם בעצם גולשים לעניות דעתי, לנושאים שהם ספורים, שחוזרים על עצמם, שלדעתי הם לא נמצאים בסמכות הוועדה.

הנושא העיקרי ששב וחוזר, זה נושא בתי הכנסת. ואם נצמצם את זה, מדובר על בית כנסת ספציפי שנמצא בירוקה המערבית. לא שמענו מעבר לזה, על בתי כנסת אחרים באופן קונקרטי. עכשיו, נושא אחד שאני חייבת לומר בצד החיובי, זה נושא שמאוד הטריד את חברי הוועדה החילוניים, וזה נושא דוכני התפילין, בהקשר של פנייה לקטינים. זה הנושא שעלה בישיבות הראשונות, בכך שדוכני התפילין שחב"ד פנו לקטינים, זה טיפה חרק. אבל בחודשים האחרונים אני כבר לא שומעת, לפחות אליי לא הגיעו. אולי אתם יודעים טוב ממני. אני יודעת מהרב קסטיאל, והוא יתקן אותי אם אני טועה, שהוא גם מסייע בהקשר הזה, גם אם זה מובא לידיעתו, גם אם זה לא דוכן של האנשים שלו, אלא דוכן עצמאי, הוא עושה את ההשתדלות שלו, כדי שבאמת לא תהיה פנייה לקטינים, או שלא יוצבו, ותתקן אותי אם אני טועה. שלא יוצבו דוכנים במקומות שלא הוסכם לגביהם עם ראש העירייה. תתקן אותי רק אם אני טועה -

תמיר קסטיאל:

כן, אני עושה את המקסימום שאני יכול. אני יכול להגיד שהחלפתי את הצוותים שם לאנשים מבוגרים, שהם מציעים להניח תפילין, והם מטבע הדברים יותר מיושבים, ואני חושב שזה נותן את המענה הכי נכון והכי טוב.

הילה גרסטל:

אני צודקת שבעצם בחודשים האחרונים לא היו חריגות שאנחנו יודעים עליהן, נכון? את זה אני מציינת, אני מדברת על חצי שנה אחורה -

אפשר רגע רק להתייחס לנקודה הזאת?

כן, בבקשה -

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

מה שכן אני שומעת וכן צף, זה פניות, ולכן אני חושבת, יש גם דברים שאני חושבת שיותר מאתגר לעירייה כעירייה לטפל, במיוחד אם ספורדיים, זאת אומרת, בצורה לא מנוהלת לגורם ספציפי שמולו אפשר אליו לפנות ולהתנהל. אבל בסופו של דבר, זה התמודדות שהרבה מהציבור החילוני חווה פה. אני שומעת מזה לא מעט, כי אני כן נמצאת בקבוצות, וכן בקהילה.

זה סיטואציות שמקבלים, שפונים לילדים במספרות, בזמן שהם ממתנינים. ילדים בני 13, שהולכים לפעמים לבד למספרות פה. את יודעת, זה חלק מהקסם של העיר, שמרגישים בנוח שהילדים ילכו באופן עצמאי, כי מרגיש בטוח, והם מגיעים ופונים אליהם שם. או שמציעים להם להצטרף לכל מיני הגרלות של פלאפונים ושל כל מיני דברים כאלה ואחרים. וזה קורה המון.

אני לא יודעת אם אתם מודעים או לא, אבל הוקמה קבוצה

שנקראת הורים חילוניים, כי עד היום היו כל מיני סיטואציות שהורה בודד, קרה משהו אצלו, ופתאום הוא שמע עוד מישהו, ועוד מישהו. ואז אמרו, רגע, אולי קורה פה משהו, וכדאי שנדע. אנשים פשוט מצטרפים לקבוצה הזאת, ומיידעים על כל מיני תופעות כאלה ואחרות. בקבוצה הזאת יש הרבה מאוד, פתאום מוצף מידע של הרבה מאוד הורים שחווים את הדברים האלה מול הילדים שלהם, כולל כל מיני הגרלות. מפנים אותם לכל מיני SMS ו-ווטסאפים שהכניסו אותם בלי ידיעתם, או בדרכים לא חוקיות. אני פה אומרת בכנות, אין לי מושג אם יש דרך לעירייה להתמודד עם זה. רק אני מעלה את זה פה, כי זו סוגיה שבסופו של דבר כעיר חילונית, עם ציבור חילוני שגר פה, כמובן, גם מסורתי, וגם דתי. אבל אני כמי שמייצגת פה את הציבור החילוני, אני אומרת, התחושה היא שיש איזשהו עליהום על הציבור החילוני, על הילדים. קמפיין, זו מילה יותר נכונה. ושהוא מאוד מטריד. ומפה, זו איזושהי סוגיה באווירה שצריך אני חושבת להעלות למודעות-

אז אני רוצה רגע להתייחס, דנה, לנושא של הווטסאפים. הנושא-אגב, זה לא חוקי להכניס-

רגע, שרה, שנייה. הנושא של הווטסאפים. כשזה עלה לראשונה, קודם כל, אני מאוד הייתי שמחה אם דברים קונקרטיים מתוך התכתובות האלה היו מובאים לידיעתי. אבל קונקרטיים, לא ענייני אווירה.

זה לא אווירה, זה קונקרטיים לגמרי. זה פשוט מצטבר לכמויות, כי הורים התחילו לדבר אחד עם השני.

בסדר, אבל אני שוב חושבת, וזה גם היה בישיבה הקודמת. אני חושבת שחשוב להביא לידיעתי קודם, כדי שאפשר יהיה לערוך בירור. עכשיו, הנושא של הווטסאפים, ושוב, הרב קסטיאל, תתקן אותי אם אני טועה, עלה כבר לפני כמה חודשים. אני שאלתי את הרב קסטיאל. הוא אמר, זה לא קשור בכלל להרצליה. זה לא קשור לחב"ד הרצליה, זה לא משהו עירוני, זה לא משהו שקשור אליהם. הוא תכף יעמיד דברים על דיוקם מבחינתו.

הדיון הזה כבר היה בפרוטוקול מס' 9- ואמרתי את אותם דברים-

שוב פעם מעלים גרא-

לא, לא, לא להתבטא ככה, הרב נקי. אני לא מסכימה. נאמר שזה לא משהו שהוא עירוני. עכשיו, כן צריך לדעת, לבחון משפטית,

הילה גרסטל:
שרה מאירמן:
הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

יעקב נקי:
הילה גרסטל:
יעקב נקי:
הילה גרסטל:

כי יש את חוק הספאס, מה שנקרא, שאסור לא רק לקטינים, גם אלייך אסור לשלוח-

דנה אדמוני:

אני יודעת. כל מה שאמרתי, שאני לא יודעת אם יש לעירייה דרך להתמודד, אבל כשלוקחים את זה, אי אפשר להתעלם מהסוגיה הזאת, ולהגיד, היו פעם תלונות על-לא, אבל זה לא קשור לעיר-

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

כן, אבל יש גם את ההודעות של הווטסאפ לציבור הכללי בהרצליה. גם למסיבות הלוואין, וכל הדברים שעושים כנגד זה. ומקבלים מהורים פניות עדליידע, מה זה ההודעות האלה של הלוואין, ומה נהיה בהרצליה עם הנצרות. נהיה פה ערבוביה משני הכיוונים. עכשיו דרך אגב, היא עברה לקבוצה שפתחו של ההורים החילוניים. לי שלחו קבוצה כנגד זה, שנפתחה קבוצה של ההורים, פתחו כנגד קבוצה של הציבור השני, וזה סתם עושה מלחמות. ונהיה לא רק זה. שלחו לי מתי שיעורי תורה לילדים, מתי אנחנו רוצים לבוא. כנגד זה, מה שפותחים פה. אז זה לא כאילו חוכמה להציג את זה כך-

איזה צד אחד, להציג צד אחד של התמונה, ולהגיד כביכול, זה מה שקורה בהרצליה. זה ממש, ממש לא נכון.

הילה גרסטל:

טוב. אז רגע אני רוצה, שנייה, הרב קסטיאל רצה כבר קודם לדבר.

תמיר קסטיאל:

אני אומר, ככל וזה דברים שקשורים לבית חב"ד, ומה שמסוכם פה, ואנחנו לוקחים על זה אחריות פה בוועדה, זה ייושם על ידי. דברים שלא קשורים לבית חב"ד, והיום יש הרבה דברים כאלה. בר קופרשטיין עושה הנחת תפילין בכיכר החטופים. היום הרבה אנשים עושים את הדברים האלה. אלה דברים שהפכו להיות לא רק. זה נכון שחב"ד התחילו עם זה ב-1967, אחרי מלחמת ששת הימים. אבל היום, הנחת תפילין זה דבר שהרבה חוגים עושים את הדברים האלה. אי אפשר לקשר כל דבר, ושוב להעלות את זה בוועדה פה. אבל באיזשהו מקום, באווירה, אני צריך לבוא ולתת את המענה ואת התשובה. אני אומר, ככל שזה קשור אליי, כפי שאמרה גבי גרסטל, אם יש מישהו ספציפית שהגיע, אני מוכן לטפל בכל דבר בצורה הכי יסודית, והכי רצינית שיש, לפי מה שהוחלט פה בוועדה-

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

ובאשר לנושא של הווטסאפים, או ה-SMS-אני לא יודע באילו ווטסאפים מדובר, אני לא ראיתי את זה.

אני אשמח לראות. אם יש משהו ספציפי, תעבירו לי.

הנושא בכלל של כל הוועדה הזאת. לפי זה, לא שכל ישיבה נשמע

צבי וייס:

- ולפי זה נעשה -
- סליחה, רציתי רק לשאול, דנה. את מדברת על ווטסאפים. לי יש ילדה בתיכון. איך אני לא מקבלת ווטסאפים כאלה?
- שרה מאירמן:**
- הם כנראה לא למי שדתי או מסורתית -
- הם לא יודעים אם אני דתייה או לא -
- הם יודעים. הם פונים לילדים ברחוב, ומצרפים אותם להגרלות. אני יכולה להעביר, אני אשמח להעביר להילה, לכבי השופטת - לא, הילה.
- הילה גרסטל:**
- גם וגם. בכל זאת יש רספקט לגמרי לעברך -
- אבל אני רוצה להגיד לך משהו בתור הורה -
- מה שאני אומרת, אני מדברת על פיזית, פנים אל פנים, באים, מצרפים אותם להגרלות, ומעודדים אותם. עכשיו, הדברים האלה, שוב, במקרה הזה, אני אומרת לך, נחשפתי לזה מתוך אנשים שיודעים שאני פה בוועדה, ושיתפו. או מתוך הקבוצה של החילוניים. ששוב, זה לא חילוניים שבאים. דרך אגב, אני אישית לא בעניין של הלוואין, אבל אם מישהו רוצה לעשות את זה בשבילו, הוא לא עושה את זה נגד מישהו. הוא עושה את זה עבור עצמו, זה עניין שלו. אני לא בעד, אני לא -
- אז מה ההבדל, אם אנחנו עושים חנוכה, או עושים -
- אני אגיד לך, אין לי שום בעיה. אם פונים, אני אגיד לך מה ההבדל -
- מה ההבדל?
- משה ועקנין:**
- דנה אדמוני:**
- ההבדל המאוד מהותי, זה שכשפונים לילד חילוני ומתחילים להציע לו הגרלות, וכל מיני הטבות כאלה ואחרות, אם הוא יקשיב להודעות של רב כזה או אחר, ומעבירים, אבל זה מה שקורה -
- אין דבר כזה בהרצליה, זה מחוץ להרצליה, זה לא בתוך הרצליה -
- משה ועקנין:**
- אז אני אשמח להעביר לכם. חברים, זה מה שקורה -
- אין דבר כזה בהרצליה.
- דנה אדמוני:**
- דנה, אבל זה נאמר כאן שזה לא קשור -
- אני בעצמי אמרתי שאני לא מייחסת את זה למישהו פה. אני לא יודעת -
- יש לך איזה משהו ששלחו לך -
- לא שלחו אליי. אני אדאג להעביר לכם, אין שום בעיה.
- זה לא מהרצליה.
- משה ועקנין:**
- אנחנו יודעים ממי הפנייה?
- עופר לוי:**
- דנה אדמוני:**
- משה ועקנין:**
- עופר לוי:**

- הילה גרסטל:**
 לא, לא. אבל אי אפשר לייחס את זה למשהו שקשור להרצליה, כשנאמר שלא. ואני חושבת שזה מחייב-
 זה בתוך העיר-
 סליחה. אז זה קורה גם בעיר, זה כנראה גם בערים אחרות נכון.
 מה הרלוונטיות לזה-
 אבל הרלוונטיות היא, א', אני לא מבין למה כולם מתקיפים אותה. היא העלתה נושא מאוד, מאוד חשוב, שמטריד תושבים. כנראה, אני לא בקבוצה הזאת, אז אני לא יודע מה קורה שם-
 איך הגעת לזה שמתקיפים-
 הגעתי-
 ההפך-
 ואני חושב שאם יש דוגמאות כאלה-
 צריך לערוך בירורים-
 אם יש דוגמאות כאלה, אולי אפילו גבי גרסטל תרצה להצטרף לקבוצה, ולראות מה קורה שם-
 לא, חס וחלילה-
 אני לא נמצא בקבוצה, אבל אם אפשר לעשות אולי ליחד לכל ועדה 10 דקי בפתיחה או בסוף, או באמצע, לתובנות מהקבוצה הזאת-
 דניאל, אפשר היה לשלוח את זה קודם. פשוט אני אומרת, תשלחו קודם, נערוך את הבירורים, כי כמו שאמר הרב נקי, זו לא פעם ראשונה שזה עלה. כבר ניתנו תשובות. עכשיו, אפשר לנסות לבחון במסגרת העירייה אם זה משהו שהוא מקומי, או משהו שהוא לא מקומי. ואני אומרת שוב, זו עבירה על החוק. אז זה צריך להיפתר לאו דווקא במסגרת של הוועדה הזאת-
 האמת שלא יצא לי להיות כמה פעמים-
 הבחנו בזה-
 או דחו, ואז כבר לא יכולתי להגיע. אבל האמת שאני מרגיש, קודם כל, מה שצבי וייס אמר, הוא צודק. כי אני מרגיש שעשיתי pause לפני-
 וחזרת לאותה נקודה-
 לאותה נקודה ממש-
 נכון-
 המטרה אני חושב, היא הרבה יותר גדולה. זה חשוב מאוד, אבל היא הרבה יותר גדולה. הסיפור המשותף הוא יותר גדול מהנקודתיות הזאת-
- דנה אדמוני:**
הילה גרסטל:
דנה אדמוני:
הילה גרסטל:
דניאל צרטוק:
- עופר לוי:**
דניאל צרטוק:
עופר לוי:
דניאל צרטוק:
הילה גרסטל:
דניאל צרטוק:
- הילה גרסטל:**
דניאל צרטוק:
- הילה גרסטל:**
- יעקב זינגבוים:**
הילה גרסטל:
יעקב זינגבוים:
- הילה גרסטל:**
יעקב זינגבוים:
הילה גרסטל:
יעקב זינגבוים:

הילה גרסטל:

יעקב זינגבוים:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

יריב פישר:

הילה גרסטל:

יריב פישר:

נכון מאוד, נכון. וזאת הסיבה -
ואני מסכים עם מר וייס שההזדמנות לשמוע את הקודקוד -
וזאת הסיבה בעצם שראש העירייה פה היום. ועכשיו אני נותנת
לו את רשות הדיבור -

רק הערה לגבי זה, אני רוצה להגיד לך, אני לא יודעת אם את
יודעת, אבל יש המון וכל מיני דברים בתיבות הדואר דברים של
המיסיון. שאפילו אני..

טוב, שרה, זה לא חשוב עכשיו.

אולי זה גם -

שנייה, רגע. בבקשה, רשות הדיבור לראש העירייה -

הסיבה שאיחרתי, זה כי יחידה ספציפית בעיריית הרצליה
הפסיקה לדבר אחד עם השני -

הפסיקה לדבר?

הפסיקו לדבר. יחידה מאוד, מאוד חשובה בעיר. יש שם 2
מפקדים שהפסיקו לדבר. כשבאתי לוועדה הזאת, יותר נכון,
כשדיברנו בפעם הראשונה גם עם יריב הוד, למה אנחנו רוצים
את הוועדה, אני גם זוכר מה אמרתי בהתחלה. אני זוכר שאמרתי
גם בגלל השופטת. אני "מבזבז" ביום בין 60% ל-80% על נושאי
דת וחילוניים...אתם צריכים לשמוע משהו טוב, כי אני חושב
שבחודשים האחרונים, למעט בית הכנסת בירוקה, אנחנו כמעט
לא מבזבזים זמן על האירוע הזה. אני אומר את זה לשולחן הזה
כאן. החגים שהיו השנה, הם החגים שחלמנו עליהם. שהשולחן
הזה חלם עליהם, כולם פה, כולם. היה קשה, ואני זוכר, דניאל,
את סוכות שנה שעברה, אמרתי מבחינתי, כראש עיר, וכחילוני
יהודי. אני זוכר את האירוע של סוכות שנה שעברה בתור אחד
המשברים הגדולים. ממנו צמחנו, וממנו הגענו לחגיגות שאין עיר
במדינה, שלא יכולה להתגאות במה שקרה. החברים שלי
בפיתוח, החילוניים...שהיה את האירוע בגן. ובגלל שהעירייה
עשתה את זה, ולא אף עמותה אחרת, הם הרגישו גאווה גדולה
להסתובב, וזה הזכיר להם את הילדות שלהם. לשם כיוונו. אין
בעיה שלא עלתה בשנה האחרונה, כולל הדוכן שמעצבן את
החילוניים בכניסה...אין שישי שלא קיבלתי מכל החברים שלי
עצבים על זה. ובסופו של דבר, נעשתה עבודה גם שלך, וגם של
ועקנין, ועל זה אני מאוד גאה. אבל אני רוצה להוסיף. זה לאו
דווקא מכוון לדתיים, אבל זה קרה כי נעשה פה תהליך מאוד,
מאוד טבעי. אנחנו הודענו ביום הראשון לתפקיד, שאנחנו
מטפלים בישן ולא בחדש. כמו שנכנסתי לבי"ס וייצמן, ונחרדתי

ממה שראיתי שם, תיכון הראשונים עוד יותר, נחרדתי כשנכנסתי, וולפסון היה בושה, רמב"ם היה בושה, לא פחות מאשר וייצמן. התהליך שבוצע כאן בשנה וחצי האחרונות, הוא תהליך יוצא דופן. אני לא יודע אם השולחן הזה יודע, אבל היה אמיתי, במשך עשור, היו במינהל חינוך, ובדיוק קרן נכנסה, היו 2 קבוצות ווטסאפ. הייתה קבוצת ווטסאפ לדתיים ולחילוניים. היה עם ילדים מיוחדים, שזה בכלל, אבל זה משהו אחר. הסיפור היום עובד אחרת לגמרי. ובזה אני מאוד גאה. אני חושב שוולפסון מקבל דחיפה מטורפת, ו-וייצמן מקבל דחיפה ענקית, והאגף החדש בראשונים כבר קורה. אבל זה מגיע כי אלה הערכים שלנו כאן, אגף חדש, הילדים שם נמצאים, ולא יכול להיות שאתה מגיע לגליל ים-

למדתי שם לפני הרבה שנים, והמבנים נראים אותו דבר, חלק- אז אני גם למדתי שם המון שנים, וזה נראה אותו דבר. ואז אתה מגיע לגליל ים, ואתה רואה את פאר היצירה. זה מאוד תלוי בנו. זה מאוד תלוי, כשעולה בעיה, אני יודע היום שיש פתרון. וכשרצינו לפתוח את המגרשים בשבת, את המגרשים בבתי ספר, פתחנו, כי באמת חשוב שהילדים ייצאו. סופ"ש, שלא ישבו, ואני ועופר הרמנו טלפון לרב נקי, והתייעצנו מה לעשות. סליחה, זה לא צריך להיות... והרב נקי אמר לנו מה שהוא חושב באמת. בעדינות וכל כך בזהירות, שזו הצלחה אדירה- כל החלטה שאנחנו מקבלים פה, ובאמת היא- נראה שבאמת משתמשים בזה, ויוצאים מהמסכים- זו המטרה-

עדיף לשחק בשבת- חברים, גם כשאנחנו עושים כאן את העיר, והיא באמת העיר הכי ליברלית היום בארץ, והיא העיר שיש בה הכי הרבה פעילות שבת, שאנחנו גאים, אבל אנחנו עושים את זה לא בשכונות, והאוטובוס לא יעבור בתוך השכונות, וכשאנחנו פותחים ספריה, היא לא תהיה בתוך השכונה. ואנחנו מסתכלים על זה כל הזמן. עכשיו, זה לא שהשנה האחרונה היא ירח דבש. אנחנו יודעים לריב כל הזמן. אני מת לפתוח את היכל בעיר שלנו ביום שישי, מת לפתוח אותו. אני אומר לכם, הוא פתוח, הוא מלא. ויש צמא מאוד גדול לחילוניים לסטנדאפ בערב, לצאת.

אנחנו רוצים שייצאו וילכו לאירועים, ולא יהיו בבית, ולא יקפצו... ואנחנו באמת רוצים עוד ועוד אירועים. אבל כשמסבירים לי החברים כאן, שזה הקו שלהם, וזה באמת ליד

שרה מאירמן:
יריב פישר:

הילה גרסטל:
יריב פישר:
דנה אורן ינאי:
יריב פישר:

בית הכנסת, אז אנחנו יודעים גם לקיים את זה, ולהעביר את הסטנדאפ למקום אחר. יודעים לעבוד ביחד. דנה, הנקודה שלי אליך, כי את מעלה את זה. יש בעיה בווטסאפ, יש בעיה עם ספר, אני ביקשתי לדעת מי הספר הזה. שמעתי את זה. תעלו את הדברים האלה, אנחנו פותרים אותם. הסיפור של חוף השרון, קפץ, טיפלנו בו. יש רב ספציפי בהרצליה הירוקה, שאני יודע שעשה שיעורי תורה לבר מצווה, וזה טופל... והרבה חבר'ה שם בסופו של דבר התחילו לשמור בשר, חלב, וללכת עם ציציות... בית חילוני לגמרי, ואני לא יודע מאיפה זה מגיע... דברים בשיח, לא תמיד מסתדרים, יש דברים שגם אותי עדיין מעצבנים. אני עד היום לא מצליח להבין למה הכנסת ספר תורה צריכה לסגור רחוב, לא מבין את זה. יש גם דברים שצריך לדבר עליהם כאן... חצי רחוב. אפשר לעשות את זה בשעה אחרת, לא שכולם חוזרים מהעבודה. יש דברים שאנחנו נפתור עוד בדרך...

אפשר לפתור -

משה ועקנין:
יריב פישר:

יש דברים שאנחנו נפתור עוד בדרך. אבל אם אני חוזר עוד הפעם, ואני יודע שהוא לא היה מושלם, אבל זה אירוע שאני כן מציין כאן בשולחן הזה. יום ירושלים בהרצליה השנה, ודנה הזיעה על זה, ויהודה הזיע על זה, ו-וייס כמעט יצא לי מהקואליציה על הסיפור הזה שם -

כמעט -

צבי וייס:
יריב פישר:

אבל בואו נסתכל רגע דברים אמיתיים. יום ירושלים היה היום של וייס. באמת, אני לא מתבייש להגיד, היה היום שלו, וגם של הגרעין. אבל באנו כהנהגה חדשה ואמרנו, יום ירושלים, עם כל הכבוד הוא של כולם... ובאמת היה אירוע לא מושלם, אבל לראות את תנועת הנוער... יחד עם הנוער העובד, וביחד עם הצופים, אותי ריגש בסופו של דבר. ולא היה מושלם. אני ו-וייס דיברנו מול איזה 400 איש, אף אחד לא הקשיב לנו. אבל זה היה אירוע פעם ראשונה בעיר הרצליה, שאת יום ירושלים חגגנו כולם ביחד. ויש לנו עוד המון, המון עבודה. באמת, יש המון עבודה -

אירוע אגב של תנועות הנוער...

ואם אני יכולה להגיד על זה משפט -

רגע, אני מסיים, ואני עובר באמת אליכם, כי זה חשוב לי.

אני חושב שעצם הישיבה שלכם כאן ביחד, היא היעד. היא היעד. ואתם מגיעים ליעד הזה. ובגלל זה אני הרבה יותר אופטימי היום ממה שהייתי לפני שנה וחצי. זה הסיפור, לדבר

הילה גרסטל:
גלילה יבין:
יריב פישר:

כל הזמן, להעלות את הבעיות, לראות איך פותרים אותן. זה הסיפור המשותף של הרצליה. ואני כל פעם מדבר עם ראשי העיר האחרים, וכל פעם שאני גם מתראיין, אני מספר שבהרצליה, אני פה. הכי קל היה להגיד, אהלן, דנה, אהלן, עופר, אייל, שלום, גלילה, זו הקואליציה שלנו, סגרנו עניין, יש לנו רוב, הכי קל. אנחנו לא מאמינים שבמדינת ישראל אפשר לחיות ככה, אני לא מאמין ככה. ביחד יצליחו, אבל זה מאבק. כשדנה מתעצבנת, ודני מתעצבן. ומצד שני, יש לי פה ועקנין, שחוטף את הגי'נה מדי פעם, זה בסדר. בסוף אנחנו צריכים לדעת לחיות ביחד. עם כל אחד, והקווים האדומים שלו, לדעת להתפשר. וזה כן מה שקרה בשנה וחצי האחרונות. לא תמיד מושלם, לא יהיה מושלם. אבל לדעת ביחד לעשות את זה, ואנחנו נעשה את זה...

גלילה יבין:

בהקשר שאמרת, יום ירושלים. אז באמת ב-7.10, אני חושבת שראוי בישיבה הבאה שלנו להקרין פה את הטקסט. אני לא יודעת אם צילמו, אבל את הטקסט שהעלו נציגי תנועות הנוער השונים בעיר. שזה טקסט שלא הונחת עליהם, לא הוכתב להם. זה טקסט שבעצם נבנה מתוך טקסטים שהם כתבו. ובדיוק משקף את התהליך הזה, שטקסט יכול להשמיע בעצם בתוכו קולות שונים. אני בטוחה שכל אחד שעמד שם על הבמה, באמת האמין במה שהוא קרא. ובכל זאת, נוצר איזשהו נרטיב משותף עם הדגשים השונים של כל דובר או דוברת. זה היה מרגש. ואני חושבת שזה המקום שאנחנו צריכים לשאוף אליו. שכל אחד ירגיש שיש לו ביטוי, שיש לו יכולת להביע ולייצג את הציבור שלו, וגם לפגוש את האחר, בלי להרגיש שהוא בעצם מוותר על הזהות שלו-

הילה גרסטל:

למי שלא היה בטקסט ב-7.10, היה טקסט פה ברחבה של העירייה. והטקסט בעצם נוהל כולו מתחילתו ועד סופו ע"י בני נוער מתנועות הנוער השונות בהרצליה. לא כל התנועות היו. התנועה שלי לא הייתה, מחנות עולים. הבנתי שאין בהרצליה, וזה היה לי מאוד עצוב לשמוע-

גלילה יבין:

זה היה עם החברה לתרבות ואומנות, שניהלה את-

הילה גרסטל:

אבל היו גם בני עקיבא, גם השומר הצעיר-

שרה מאירמן:

אין. יש רק הצופים, הנוער העובד-

הילה גרסטל:

לא, הנוער העובד, סליחה. לא השומר הצעיר. היה הצופים, הנוער העובד, ובני עקיבא. והייתה עוד תנועה. קרמבו, כנפיים של קרמבו. וזה היה מרגש מבחינתי. אני עמדתי באמת עם צמרמורת, כי לשמוע את בני הנוער. קודם כל, זה דור שחווה

טלטלות וטראומות קשות מאוד. אבל היחד הזה, וכמו שגלילה אמרה, בשורה התחתונה, היה נרטיב משותף, היה מאוד מרגש. ואני לא יודעת אם כדאי להקרין, אבל כדאי כן להעביר, אם יש סרטונים של זה. כי יש חשיבות גדולה מאוד להבנה שיש סיפור משותף, וצריך לעבוד על זה שהסיפור המשותף יהיה יותר חזק מהשונה והמפריד, או המפלט, נקרא לזה. כן, דניאל-אני רוצה לאתגר-

דניאל צרטוק:

יריב פישר:

גלילה יבין:

רק שנייה. אפשר להוסיף מילה על הממלכתי עברי? אפשר. אנחנו ננצל את ההזדמנות לעדכן אתכם, שהרצליה מצטרפת למועצה לחינוך ממלכתי עברי. זה זרם חינוך חדש למעשה, ואנחנו אחת מ-4 רשויות חלוצות שמצטרפות למהלך הזה. שבעצם, ממוקד מאוד בחיזוק ונושא הזהות. נושא הזהות מאוד משמעותי ומהותי בזרמים החרדיים והממלכתיים דתיים. ואנחנו קצת מקנאים, אנחנו רוצים גם. אבל זרם שעובד, באמת נותן דגש על זהות ציונית, ישראלית, דמוקרטית, יהודית, בגרסה שמתאימה לציבור הכללי, נקרא לו. או מהאתאיסט ועד המסורתי. היות שהחרדי והדתי מוצאים את עצמם בתוך הזרמים שלהם. ואנחנו גם יוצאים לדרך הזו מתוך דיאלוג. זאת אומרת, ביום ההיערכות כמובן שהוזמנו גם מוסדות החינוך הדתיים והחרדיים, וכולם ישבו באותו אולם. ואני חושבת שהייתה התרגשות בקרב כולם. ואני באמת מחכה בכליון עיניים שכרגע השנה הזו היא שנה שבעצם אנחנו מכשירים את הצוותים, אבל שנה הבאה אני מקווה שכבר תתחיל פעילות בבתי הספר-

יריב פישר:

רק להגיד אבל מה אמרו בתי הספר הדתיים. אני בכוונה התיישבתי ליד המנהל של וולפסון...חשש ככה, כי באמת לכם, סליחה שאני אומר לכם, יש לכם זרם. אז כשזה הסתיים, שאלתי אותו מה הוא אומר, והוא אמר שהוא גאה להיות בחדר הזה, כי סוף כל סוף אפשר לדבר על הדברים שלא מדברים עליהם. ושנחנו, החילוניים מדברים עליהם. כי סוף כל סוף מדברים על הציונות, והיהדות, ומה זה אומר ממלכתי...מבחינתי, זה היה אירוע-

גלילה יבין:

אני ממליצה לכולכם להיכנס לאתר האינטרנט של המועצה לחינוך ממלכתי עברי-

הילה גרסטל:

שנייה, מילה. דניאל, אתה מסכים-

יעקב נקי:

הייתי באירוע של ה-7.10, שמי שלא שמע את דנה, וואו-

משה ועקנין:

מה היא אמרה?

וואו. היא לא שומעת אותך אבל. הוא נתן לך מחמאה על הדברים. זה היה מדהים, נכון-
 נעתקה נשמת-
 נכון, נכון. באמת-
 את הלכת על הרגש-
 נכון-

הילה גרסטל:

יעקב נקי:

הילה גרסטל:

יעקב נקי:

הילה גרסטל:

יעקב נקי:

הילה גרסטל:

דניאל צרטוק:

פמפמת אותו עם פטיש 10 ק"ג-
 אמיתי, אותנטי, נכון מאוד. דניאל-
 אני רוצה רגע לחזור לשאלה שהתחלנו איתה. אני חושב שהוועדה הגיעה לשלב מאוד, מאוד מרשים של שיח משותף. יש פה שיח. והשאלה, מה עושים קדימה. האם המטרה שלנו להיפגש פה כל חודש, שבועיים, חודשיים, ולהגיד שאנחנו עושים שיח. או מה המטרה going forward. האם אנחנו, איך מקיימים את השיח הזה. זאת אומרת, יש פה המון אנשים-

הילה גרסטל:

דניאל, אתה כנראה פספסת את שיעורי הבית, בגלל זה לא הכנת אותם. כי אנחנו, מה שעשינו בישיבה הקודמת, בעצם בגלל הקושי, ביקשנו שכל אחד יציין 2 מטרות של הוועדה. ומה שאמרתי בתחילת הישיבה, שיהיה מיפוי של המטרות, מה שעובר ללשכתו של ראש העירייה-

דניאל צרטוק:

אבל אני דווקא שואל את יריב, מה אתה צריך מאיתנו בהסתכלות קדימה. הרי אנחנו עכשיו מדברים אחד עם השני. יש לי את הטלפון של הרב קסטיאל, ואני יכול להרים טלפון, ואתה יכול, ויכולים לפתור את הדברים הנקודתיים בצורה.. לא צריך ועדה בשביל זה. מה-

צבי וייס:

דניאל צרטוק:

תגיד שאנחנו ישבנו אפילו על קפה-
 ישבנו על קפה אפילו. גם אנחנו, נכון. מה עושים קדימה, מה אתה רוצה מאיתנו קדימה שנעשה עבורך, כי-

יריב פישר:

כל אחד מכם קיבל שיעורי בית. אני אגיד לך מה שיעורי הבית שאני רואה. **אחד**, השיח הזה הוא קריטי, וצריך להמשיך אותו. **שניים**, אני חושב שהסיפור של הממלכתי עברי צריך להגיע לפה לשולחן, ואני אשמח שתשמעו גם את אריאל, או את הצוותים של הממלכתי, ותשמעו לאן זה הולך. **שלוש**, הנהגת הורים, אני חושב שהיא צריכה להיות חלק מהתהליך, וגם לשמוע את השולחן הזה.

בסופו של דבר, כשאתם מדברים על הדברים שפוגעים במערכת החינוך, או בית הכנסת ממול, או ההוא שמניח תפילין, או מה עושים בטיולים, אני אשמח גם שהנהגה תשמע אתכם, וזה

סופר חשוב. יש פה הרבה דברים שבשולחן מסביב יכולים להוריד את הלהבות כל הזמן -

כששאלת על המטרות, אלה בעיקר המטרות - נציגי ציבור, להגיע לציבור שלהם.

גם תושבים, שהרב נקי פועל רגע לבדוק מה קורה שם. דנה הולכת לשם, ואתה. זו בגדול המטרה, שאתה יושב סביב שולחן כמה אנשים שנוגעים בכל... -

זה בדיוק. סוררים -

לא סוררים -

שלא נתנו, אז נתנו, ואחרים גם יתנו... -

יהיה מצע לדיון, אני לא קובעת -

וזה יהיה המצע לדיון, בשביל לקבוע -

אז מה אנחנו -

רגע. אני רוצה לפני אולי -

מגיע להורים לא פחות ממה שמגיע... ברמב"ם היה קצת לפה, בוויצמן היה קצת לצד השני לפה... שלישי, נכון? -

פעמיים כי טוב -

אבל יש לנו השבוע גם פגישה בנושא החינוך העברי -

לא זוכרת, אני יכולה לבדוק -

אני זוכר, כן. אז לכן אני אומר, זה חשוב -

דנה, לפני שאת משביתה את השמחה -

זה התפקיד שלה -

דנה אורן, לא דנה אדמוני. היא ביקשה רשות. אני לא יודעת מה היא הולכת להגיד, אבל כמובן שיש פה חופש דיבור. אני כן רוצה אבל להתחבר דווקא למה שדנה אדמוני אמרה. וזה ברמה של התחושה שלי במהלך כל הישיבות האלה. אני חושבת שיש פער עצום בין השיח שמתנהל פה, שבאמת יושבים כל המגזרים נקרא לזה, ומתנהל שיח תרבותי, שגם אם אין הסכמות, יש שיח. ומוצפות הבעיות. לבין מה שדנה אדמוני משקפת מהשטח. ואת זה אני עוד לא הצלחתי לפצח, בגלל שיש את הנתק הזה בעצם בין הוועדה לבין התושבים. לא הצלחתי לפצח את הדברים הקשים שדנה אומרת. אנחנו לא רואים אותם. זאת אומרת, זה לא שאני יכולה לשים את האצבע, הנחנו את נושא בית הכנסת, הנחנו את נושא הוויטסאפים שעולים, דוכני התפילין, פתרנו. הנושא של מספרה אחת, גם עלה. אני לא מביעה את דעתי על זה, את דעתי המשפטית על העניין הזה, כי אני לא חושבת שזה יעשה משהו טוב לעניין הזה. אבל יש איזשהו פער בין התחושה שאת

עופר לוי:

משה ועקנין:

עופר לוי:

יהודה בן עזרא:

הילה גרסטל:

יהודה בן עזרא:

הילה גרסטל:

יהודה בן עזרא:

צבי וייס:

דנה אורן ינאי:

צבי וייס:

דנה אורן ינאי:

צבי וייס:

גלילה יבין:

צבי וייס:

הילה גרסטל:

צבי וייס:

הילה גרסטל:

משקפת, לבין מה שבא לידי ביטוי ברמה הקונקרטית. ואני באה מתחום המשפט, אני צריכה ראיות. אני צריכה, אם יש דברים כל כך קשים בעיר, אז קודם כל נרגעתי. כי אומר ראש העירייה, המצב הרבה יותר טוב ממה שהוא היה, הדברים נפתרים. אז יכול להיות שהפער הוא לא כצעתה-

אני רוצה לתרגם לך את מה שדנה אומרת, אני מרגיש את זה אצל חברים שלי. וזה גם בשיח שלי עם מר וייס עולה כל הזמן. באמת אני אדבר חופשי. כשיש את הדבר הזה שנקרא גרעינים תורניים בממשלת ישראל. אני אגיד אורית סטרוק, והוא יגיד לי, תעזוב אותי, כי היא לא בהרצליה, אבל הוא צודק. אבל כשהחבר'ה שלי-

סטרוק כותבת גם כן מודעות לעירייה-

ידעתי שתגיד את זה-

אין מודעה של העירייה-

רגע, רגע, תן להשלים-

מר וייס, נימוס-

אל תקלקל, וייס-

ואתה נכנס, ואני אומר את זה כאן, שאתה נכנס לאתר של ממשלת ישראל, ואתה רואה שהם מקבלים כסף עבור תמיכות בכל מיני, לא משנה כמה שאני לא אסביר לחברים שלי החילוניים, שבהרצליה זה לא קורה. כשאתה נכנס לאתר של ממשלת ישראל ואתה רואה, מפזרת כסף ככה כמו גרעינים, מי שיביא, אתה מפחד. ומכאן נובעת התחושה. ואנחנו צריכים, אני חושב שזה השולחן הזה. כי כשמדברים איתכם, אתם צריכים להסביר, ולקבל את העובדות שזה לא קורה בהרצליה. אורית סטרוק, עד היום, ככל שאני יודע, לא שמה שקל בהרצליה. ככל שאני יודע, וניסתה. אבי מעוז ניסה להיכנס להרצליה, ולא הצליח, ואנחנו גם לא ניתן לו. אבל התחושה, הליברלי הזה, אני מבין אותה. הפחד הזה ממה שקורה במדינת ישראל, אני מבין אותה. בהרצליה זה לא קורה, וזה לא יקרה-

אבל אני הבטחתי לתת לדנה את רשות הדיבור.-

היא הייתה שקטה עד עכשיו-

כן, ובגלל זה היא יושבת לידי-

אני חושבת שאני עם עצמי אולי פיצחתי את מה שאני אומרת תמיד, ואני אנסה לבנות את זה מתודית. וזה התחיל ממה שראש העיר אמר. ואחרי זה גלילה, שדיברה על ה-7.10. אני אשקף את התהליך שהיה מאחורי הקלעים. שישבנו בערך 5 חודשים לפני

יריב פישר:

צבי וייס:

יריב פישר:

צבי וייס:

יריב פישר:

הילה גרסטל:

יהודה בן עזרא:

יריב פישר:

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

ה-7.10, ממש היינו בדילמה לאן אנחנו לוקחים את היום הזה. כי זה שנתיים אחרי, ובכל זאת יש לנו יום הזיכרון, ועכשיו יש לנו יום זיכרון נוסף, שנקרא ה-7.10. ומה המסר, והאם יחזרו חטופים, או לא יחזרו חטופים. ולא ידענו באמת אם יהיה עוד אירן, פחות אירן. לא הבנו. היינו צריכים כבר להתחיל להיערך לאירוע, ולא ידענו למה. ואז דבר אחד היה ברור לנו, שה-7.10 יהיה בראי של הרצליה. זאת אומרת, ה-7.10 בראי של העיר הרצליה, התושבים, המסע שעברנו פה, המסע של המשפחות של החטופים, המסע של הפצועים, של הנופלים, של הקהילות, של עובדי העירייה. ממש פירקנו למה שעבר מ-29:06 בעיר להרצליה למשך כשנתיים. והפיצוח אחרי היה, הרי היו 2 תהליכים ל-7.10. היה גם את הטקס עצמו, וגם מסע שעברו תלמידים, שלדעתי ראש העיר פגש כמעט את כולם. שנעשו עבודות בבתי הספר, בחטיבות, שלקחו קבוצות, ובאמצעות אומנות כזו או אחרת, אומנות ויצירה, הם הביעו את התחושות שלהם, גם תחת הראי של ה-7.10 בעיר הרצליה. זו תערוכה שהוצגה, ובתי הספר האחרים באו לראות, ובאמת זה היה איזשהו מסע חינוכי, חינוכי רגשי. וגם הטקס עצמו, הבנו שבסוף אין כמו בני הנוער, כולם על שורה אחת, לבוא ולספר את הסיפור של הרצליה. את הסיפור שלהם כהרצליינים, וכל מה שעברנו כאן. ואני חושבת שמעבר לזה שבאמת היו שם חילוניים, דתיים, שזה היה מאוד מרגש, בעיניי, הקטע הכי מרגש היה שחניכה מהצופים הזמינה חניכה מהנוער העובד ואמרה לה תודה. זה היה אירוע הרבה יותר גדול מחילוניים ודתיים. זו מלחמת אחים הרבה יותר גדולה. הצופים והנוער העובד זה הרבה יותר - מילא היית אומרת מכבי והנוער העובד, אבל - אותו דבר, כן, זה הינו הך. הפועל, בית"ר, כן - בצופים, בין השבטים השונים יש מלחמות עולם -

שרה מאירמן:

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

נכון. ואת המסע הזה לא הפסקנו עם ה-7.10, אלא אנחנו ממשיכים אותו גם עכשיו בחודש רבין והדמוקרטיה, להבין זה המסע שאנחנו עושים בין החינוך הפורמלי לחינוך הבלתי פורמלי. ואנחנו ממש קושרים את זה לאורך כל השנה בתהליכים החינוכיים. ואני חושבת שלא חשבת, זאת אומרת, מבחינתי החיבור שדיברת על הסיפור השיתוף, כשהקמת את הוועדה, מול הסיפור של ה-7.10 המשותף לילדי הרצליה. עכשיו אני אגיד את מה שאני חושבת, שאני אקשור את זה, שבסוף זה כמו ילדים שהם לא חייבים להיות אותו דבר, ולא להסכים, אבל איך הבן

שלי אומר. אימא, תעזבי, אנחנו יודעים לפתור את זה לבד. ואני חושבת שזה אולי הסיפור, שאולי צריך לשים אותו מתישהו על השולחן, למרות שאני אומרת אותו מהיום הראשון. אני חושבת שהעיר הרצליה, על כל תושביה, אין בה ושום סכסוך מהותי שאי אפשר לפתור בינינו לבין עצמנו. ואני חושבת שהתופעה של- מה עם הגרעין התורני?

ואני חושבת תופעה של גרעינים תורניים, של חב"ד, של עמותות, שניזונות על תקציבים ששופטים אותם על כמה הם מופיעים בפני חילוניים, והן מקבלות על זה כסף- חב"ד לא מקבלת שום כסף מאף אחד. אני חייב להעיר את זה-

רגע, רגע-

מאף גוף, מאף ממשלה, ומאף עירייה-

עמותות שמקבלות, רגע, אבל תן לי לסיים-

אחרי שהיא תסיים-

עמותות שניזונות מתשלומים, שהן מוכיחות שהן עושות פעולות בעלות אופי דתי, וניסיונות להחזיר בתשובה, מקבלות על זה תקציבים מהמדינה, לא לעיר הרצליה, אלא לאותן עמותות. אל מול עמותות אחרות, שהן משיחיות, בסדר? זו האגינדה שלהן. ויש להן התפישה הזאת, של להפיץ את האור, את התפישה בקרב ציבור שלא דווקא הוא חלק מהקהילה שלהם. אמרתי את זה לא פעם. ברגע שלא יתערבו לנו פה בחברה שלנו בעיר הרצליה, וזה יהיה משחק רק של תושבים, ולא עם אנשים שמנסים לשנות אותנו, אני חושבת שיהיה לנו הרבה יותר כיף להיות יחד. הרי אנחנו יכולים לראות גם את היום יום שלנו, עם אנשים שגדלים באותו בניין, חילוניים ודתיים. כל עוד ניסיון להיכנס למרחב הפרטי והאישי, אין שום בעיה. אני כל חיי גדלתי לצד שכנים סמוכים לאבא שלי ולאימא שלי, דתיים, והילדים שלהם היו אצלנו, ואנחנו היינו אצלם, ולא היה שיח בכלל על למה אתה שם כיפה או לא, או מה אתה אוכל או לא, וכמה כוירים יש לך בבית. כל אחד חי לעצמו. ואני חושבת, ככל שאנחנו לדעתי כאן בשולחן נדע לנקות רעשים, ולחיות את חינו, אנחנו נגיע למקום מושלם של חיה ותן לחיות, של כבוד הדדי, של מרחב ציבורי שלא מנסה להשפיע, ולבדוק גבולות. ואני חושבת, בדיקת הגבולות הזאת היא גם מעוררת בנו כל פעם התכווצויות. אני חושבת שגם במשימות שלי, איפשהו נגעתי בזה. כי באמת אני לא חושבת שיש בעיה מהותית אחד עם השני-

אני רוצה-

צבי וייס:

דנה אורן ינאי:

תמיר קסטיאל:

דנה אורן ינאי:

תמיר קסטיאל:

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

צבי וייס:

רק רגע. צבי, אני מחכה כבר-
 כן, כן, רגע, מר וייס, שנייה. שרה עוד לא דיברה-
 אני רוצה להגיד משהו לגבי העניין שאתם מספרים על כל
 הדברים. בסה"כ, אנחנו הורים. ואני אומרת, אני אתן לכם
 דוגמה. הבת שלי יום אחד באה ואמרה שיש איזו רבנית שבאה
 מאלעד, ומעבירה שיעור פה, והיא רוצה ללכת. ואני אמרתי לה
 לא, והסברתי לה למה לא. אני לא אכנס, זו איזו שיטה שכל
 הזמן מדברים על שכר ועונש, וזו לא הדרך שלי. אצלנו המציאות
 האלוקית היא לא כל היום שכר ועונש. יש עוד. והיא קיבלה את
 זה. אני אומרת, ילד בא הביתה, אומר, הלכתי להסתפר, אמרו לי
 להניח תפילין, הנחת תפילין. אני אומרת, תבוא אל הילד הזה
 ותגיד, תשמע, מה הביא אותך. למה זה קרה. גם עם הבת שלי
 היה דו שיח. למה את רוצה ללכת לשיעור הזה. מה את חושבת
 שיש שם, שאין פה, שאת לא שומעת פה, ולא שומעת פה ..

זאת הבעיה-

למה הילדים לא מדברים?

הילדים לא מדברים-

זה לא רק הנחת תפילין. כשבאים ונותנים-

הבת שלי היא בת 16. אמנם אני זקנה, אבל יש לי בת בגיל 16-

רוב הילדים בגילאים האלה, כשנכנסים הביתה, גם כשפגשו
 במספרה מישהו, כמו שאומרת דנה, או לא משנה איפה, שביקש
 מהם, או אמר להם, בואו להניח תפילין, לוקח זמן עד שהם
 מספרים את זה להורים-

הציע להם-

הציע, נכון. לוקח זמן עד שזה יוצא. אז כך, שאין זמן להורים
 לדבר עם הילד, או זה.. כלומר, הילד מגיע לפעמים למצב שהוא
 כבר אחרי כמה פעמים שהוא היה, ותעזבו אותי. זאת אומרת,
 אין זמן לפני להורים להתארגן על הדברים האלה-

זה גם לא חוקי. את תומכת במשהו לא חוקי. אסור לפנות
 לקטינים עם הצעה-

לא, לא, בסדר-

לא למכור להם קוקה קולה, ולא למכור להם-

לא, זה ודאי-

שנייה רגע, שרה שנייה. דניאל, אני במיוחד לא נכנסתי לצד
 המשפטי של כניסה לרשות הפרט בהקשר הזה. אני חושבת
 שאנחנו צריכים להשאיר את זה בחוץ. ורק שנייה, יש עוד כמה
 שלא קיבלו רשות דיבור. שרה הביעה את עמדתה, זו זכותה-

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

עופר לוי:

שרה מאירמן:

עופר לוי:

דנה אדמוני:

שרה מאירמן:

עופר לוי:

משה ועקנין:

עופר לוי:

דניאל צרטוק:

שרה מאירמן:

דניאל צרטוק:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

לא, אני באמת אומרת. אני לא חושבת שזה בסדר שיש במספרות. אני בהחלט מסכימה עם זה. אבל אני אומרת, נניח וקרטה תקלה, וזה נודע. איך אנחנו מתמודדים עם זה-

שרה מאירמן:

נכון-

הילה גרסטל:

זאת אומרת, מה היה קורה, נגיד אני אומרת, הבת שלי הייתה הולכת לשיעור. היא הייתה בשיעור אחד כזה, אבל בשביב, ביד התשעה. אני ישבתי איתה באמת ואני רוצה להגיד לך, החשש שלי מהשיעורים הוא בגלל כל מיני סיבות, הוא אני לא יודעת אם באותה עוצמה, הוא חשש ממשהו שכאילו אני חושבת שהוא מנוגד לדרך שלי, ולא כך יש את הקשר-

שרה מאירמן:

כלומר, שזה מקביל לחשש של החילוניים-

הילה גרסטל:

כן. ואני אומרת שעדיין, גם עם נוער, בני הטיפש עשרה, יש מקום לדון איתם, יש מקום, ובאמת אני חושבת, אני ממש לא חושבת שצריך להציע להניח תפילין, בטח לא במספרות. דיברתי על מיסיון. אם הייתי יודעת שהבת שלי הולכת להסתפר, ומחלקים לה משהו של מיסיון, או אפילו מוכרים לה איזה שיעור לא שמוצא חן בעיניי, הייתי כועסת. הייתי כועסת באותה מידה- אבל אני אומרת-

שרה מאירמן:

שהפתרון צריך להיות ברמה החינוכית-

הילה גרסטל:

אבל אתם מדברים על החלק-

דנה אדמוני:

שנייה, דנה, שנייה-

הילה גרסטל:

אני מסכימה איתך לחלוטין, שרה, באמת. וגם רוב ההורים-

דנה אדמוני:

קודם כל, מר וייס. דנה. רגע, אני קובעת את סדר הדוברים. מר וייס-

הילה גרסטל:

חיה מושקה לא דיברה בכלל-

משה ועקנין:

אה, לא ראיתי. מושקה, אני תהיתי מה קרה לך היום. מר וייס, יעקב, מושקה. אתה גם רצית לומר משהו? ואחרי זה ועקנין. תזכרו את הסדר. אתה גם?

הילה גרסטל:

אני רוצה להגיד לחברי הוועדה. זה לא קיים, שתי דוגמאות. אחד מאזור נתניה, ועוד אחד, משרד החינוך הצוות שלו, של העם היהודי. ומי שמדריך שם זה צחי וייס, שהוא נציג הגרעין התורני בהרצליה. ולא נותנים לו מנוחה כזאת, תיתן עוד ביי"ס, ועוד ביי"ס. זה לא שייך, ללא דתי, וללא דתי.

צבי וייס:

יש בר מצווה לילד בבית כנסת בר אילן, הוא בא בשבת, טילפן לראות מה לעשות. זה לא היה אצל ספר. איך אני יודע שהוא לא היה אצל ספר?

הוא לא ידע להניח תפילין...

שרה מאירמן:

צבי וייס: לא. תראה, תפילין, אולי הוא כן יודע, כי מי שעושה בר מצווה, מתכוון -

תלוי אם הרב שלו טוב -

דנה אורן ינאי:

רק רגע. מישהו מתכוון, ומישהו מתכוון אצל אחר. אבל אני יודע שהוא לא היה אצל ספר, כי יש לו שערות עד הברכיים. ואני מזמין את כולם לבוא לבר אילן, ולראות איך זה בר מצווה. שילוב מצוין, שהרצליה תהיה המיוחדת, כמו שראש העיר אומר, לפעול למען קהילת הרצליה. שמחתי מאוד לשמוע, דנה, שיש מתח יותר גדול בין אלו שאמרת, הצופים והשניים -

צבי וייס:

כמו אצלכם, שאתם כאילו זה -

דנה אורן ינאי:

אני חשבתי שכבר זה עם בני עקיבא, אבל לא עם בני עקיבא... אז לכן אני אומר, אדרבא ואדרבא, ונמצא את הדרך המשותפת. לא יעזור כלום, כי זו המציאות.

צבי וייס:

אני רוצה להגיד רגע.. אחד, שרה, לענות לך, שהאירוע של ילדי ישראל, וילדי הרצליה, הוא אירוע מאוד משמעותי בימים האלה. אני לא מדבר על הקורונה. אחרי המלחמה, אנחנו, גלילה וקרן מטפלות ברמה היומית. אירועי אלימות קשים מאוד, ומשהו שם יוצא אחרי מלחמה. היה לי שיח עכשיו גם עם מפקד המשטרה. כלומר, האירוע הוא לא רק דתיים, חילוניים, זה רחוק מזה. זה עוד הפעם, הילד שקפץ מהשעמום. האירוע עם הנוער בעיר, הוא נושא סופר קריטי... ברמה היומית. וזה כן מי פונה אליהם, לאו דווקא דתיים. פונים אליהם כל מיני דברים אחרים. סמים, דברים מסביב, אלכוהול, לא חסר. שידול לדברים אחרים. אנחנו שם כל הזמן. וייס, אני חושב שהגדרת תרועת הניצחון של הוועדה הזאת, באמת אמיתי, זה היום שאנחנו נגיד שהבן שלך או הגרעין עושה משהו בהרצליה. ואני מתחבר למה שדנה אמרה מקודם. ולחילוניים לא יהיה חשש שהוא עשה את זה בשביל להחזיר מישהו בתשובה, ביום שהבן שלך ילך לאותו בית אבות.. חשש שהם עושים את זה בגלל שהם רוצים להחזיר בתשובה אנשים, זה היום -

שרה מאירמן:

את הזקנים?

יריב פישר:

לא רק את הזקנים, את המשפחה ומסביב. ואני שומע את זה. ביום שאנחנו נבין שיש פה רגיעה, נוכל לחיות נהדר ביחד -

צבי וייס:

אם הולכים לבי"ס, הם הולכים לכל מיני מקומות. אם מישהו באיזה מקום שהם הלכו, ואמרו שמישהו שינה את דעתו וחזר בתשובה -

יריב פישר:

וייס, אני באמת לא יודע -

צבי וייס:

רק רגע. לכן אני אומר, צריך לדעת. אדרבא, אני רציתי להגיד, למה אתם לא מזמינים אותי גם לאירועי התארגנות ה-7.10? אדרבא, תזמינו ונשמע, ואני אגיד מה שאני יכול, אני אגיד לכם שביום ירושלים עשיתי כבר, אבל עוד יותר לכבוד ירושלים. אבל כשראיתי שהם הולכים ביום ירושלים, הייתי מאושר מזה. והחבריה האלה נחמדים, והם רקדו, והיה שמח. ומי שעושה פה סרטון, אני אראה לכם סרטון על זה, שתכניסו גם את זה - מושקה. רגע. אז זה אחד הרעיונות שאני חושבת עליהם עכשיו כתוצאה מזה. מושקה -

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

טוב. מאז שדנה דיברה, אני רציתי לדבר, ורציתי להגיד שאני דווקא מזדהה עם התחושה שלה. כי בתוך הקבוצות שאני נמצאת, ואני נמצאת בהמון קבוצות של הורים וחבריה פה מהרצליה, יש שוב את אותה אווירת פחד, לחץ. האווירה הזאת קיימת. ועם כל הכבוד לצעדים שהוועדה הזאת עשתה, את הגובה של הלהבות הציבוריות, ואני מדברת מבחינת פשוטי העם, כן? לא יודעת מה מגיע לראשי העם ולקודקודים. היא עדיין קיימת. ואפשר לראות כל איזו הודעה שנשלחת בהקשר של משהו. אני רואה את זה מהצד הדתי, כן? כמובן. ממש עליהם. היא אמרה, אני לא אשתמש בעליהם, אז אני אומרת, עליהם. וממש ממקום, אני מדברת אפילו ברמה של 2 נשים שמדברות בקבוצת ווטסאפ, ואחת שלחה איזשהו משהו כזה, והשנייה הגיבה, לא מדובר ברמת עמותות ועירייה ועניינים כאלה. אז זה קודם כל קיים. צריך לדעת לשים את זה על השולחן ולהגיד, זה קיים. ואם את רוצה דברים קונקרטיים, אני יכולה אפילו לצלם מסך, ולשלוח לך. זה קודם כל - תודה, כן -

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

והדבר השני שאני רציתי להגיד, שלאורך כל השיחה פה, זה שבינתיים ההישגים, אפשר להגיד של הוועדה, הם תמיד בצד שהורדנו את הדוכן הלא חוקי שלא היה בהסכמה, והזזנו את מה עוד אמרנו פה, כל הפנייה לקטינים, ואת כל מה שברמת בית הכנסת. לא משנה שבירוקה זה לא לפתרון. אבל את השיח הזה על בתי הכנסת. ותמיד התחושה היא איפשהו שהכנסנו, אני לא מתנסחת נכון, ככה אני זורמת, אז אל תתפסו אותי על המילה, אבל שכאילו הכנסנו את הדתיים לפינה, והרגענו את השיח הציבורי. יש המון תחושה שתמיד הדתיים זה משהו שבא כן עמותות, תקציבים, עניינים, אנשים שבאים מבחוץ. חלקנו לפחות, או כמעט כולנו פה תושבי העיר. גדלנו בעיר, נולדנו בעיר,

אנחנו חלק מקהילת העיר, אנחנו משתמשים בשירותי העיר, אנחנו צורכים את השירותים האלה. כן, אנחנו הורים לילדים, ובגני ילדים והכל. אנחנו לא אנשים מבחוץ. וכשאנחנו עושים פעילות מסוימת, כזו או אחרת, זה לא דווקא כדי לתקוע אצבע בעין לאף אחד, וכמו שהרבה פעמים הוצג פה. הרבה פעמים מדברים פה, ואני מרגישה כאילו מותקפת על זה שאני חוגגת את חג סוכות בצורה כזאת. מרגישה התקפה ברמה האישית עליי, כאילו אני נושאת על גבי את כל העול של זה. וכן אני רוצה להגיד, שכשאנחנו לא השנה אמנם, אבל כשאנחנו בנינו סוכה, פנו אלינו ואמרו לנו, והתקשרו אליי, כן? אני מקהילת חב"ד בעיר. התקשרו אליי להגיד, האם הסוכה שלך היא סוכה של בית חב"ד. פנו לבית חב"ד, ואמרו, בית חב"ד בנה סוכה ברחוב הזה והזה. אני אדם פרטי שבונה סוכה, שבונים כמוני עוד כמה וכמה. למה כל דבר משתייך באופן אוטומטי, וזאת האווירה הציבורית שאני מדברת עליה. גם בקבוצות השכונתיות הרבה פעמים קורים דברים ברמה הזו. וזה משפיע, אגב, את דיברת, דנה, על השכנים בבניין. אז רוב השכנים בבניין אחלה אנשים. אבל יש את השכנה, אמיתי, שלא אומרת לי שלום במעלית. ואני לא אוכלת אף אחד, מבטיחה. ואני פונה אליה, ואני אומרת לה בוקר טוב, והיא מסיטה את המבט-

דנה אדמוני:

אבל מושקה, אני מאוד מכבדת אותך כאדם, אבל הרי את פועלת בשכונת גליל ים גם כנציגת חב"ד. זאת אומרת, יש לך פעילות שמפורסמת בקבוצות, עם לוגו של חב"ד. זאת אומרת, שלא את מזמינה את השכנים בשם מושקה-

מושקה שושן:

כאליי- פונות נשים, חברות, מכרות, ואמרו לנו, בבקשה, אנחנו רוצות ללמוד על פרשות השבוע. ואני עשיתי אצלי בבית בצורה זן, בואו, תשבו, בואו נלמד ביחד. אני לא באה לאף אחד לתקוע לו אצבע בעין. את רוצה, תבואי. את לא רוצה, אל תבואי. ואני אפילו לא מפרסמת את זה. מי שרוצה, שתבוא. מעבירות את זה מאחת לשנייה. את מבינה? אני לא באה פה לעשות איזשהו משהו, להחזיר ילדים בתשובה, או לקחת את ההורים, או לעשות כלום. כשמגיעה אליי פנייה, אני באתי לגור שם, ומגיעה אליי פנייה, ורואים אותי-

דנה אדמוני:

השאלה הראשונה, ושוב, ברמה האישית, את יודעת, דיברנו, ואני מעריכה, זו לא הנקודה. אין לי ספק גם שאם היינו שכונת אחת של השנייה, היינו מסתדרות נהדר-

מושקה שושן:

היית אומר לי בוקר טוב?

דנה אדמוני:

ברור. אני גם אומרת לשכנים, כמו שאמרתי לך גם אצלי בבניין, שעמותה שכרה דירה, עדיין המשפחה עצמה, משפחה דתית שעברה לגור, אני מאוד נחמדה איתם. אני יודעת לעשות את ההפרדה. ועדיין העיקרון שעמותה שכרה והביאה. הרי למה הם הגיעו? זה לא סתם-

מושקה שושן:

אף עמותה לא שוכרת לי את הבית. הלוואי והיו משלמים לי. תפני אותי אליהם, אני אשמח שישלמו את שכר הדירה. ואני גם לידת הרצליה. לא באתי משום חלל אחר-

דנה אדמוני:

אני לא אמרתי שאת-

מושקה שושן:

לא. אני רק מנסה להסביר את זה-

יריב פישר:

אבל מה שהיא אמרה זה חשוב, כי-

דנה אדמוני:

אבל מה שאני באה ואומרת, גם את כשבת לגור בגליל ים, באת לגור בשכונה. כשאני עברתי לגור-

מושקה שושן:

למה, אבל אני נולדתי בהרצליה-

דנה אדמוני:

אני רוצה לשאול שאלה. משפט, ומיד תבוא השאלה. כשאני עברתי לגור בהרצליה לפני 12 שנה, חיפשתי לגור בשכונה שתיתן מענה לצרכים שלי. שהילדים שלי ילכו לבי"ס, שיהיה להם מרחק הליכה, והחוגים והדברים, ושהיא תתאים לי כאישה חילונית, כמשפחה חילונית שרוצה לגור בשכונה, שכמובן יש בית כנסת, יש זה, אבל השכונה היא חילונית, אוקי? אני אומרת, כשאת בחרת כתושבת הרצליה, יש שכונות שבהן יש קהילה יותר דתית, ויש שכונות שפחות, נכון? זאת אומרת, גליל ים, בחרת לבוא-

מושקה שושן:

לא גרתי אף פעם במקום. גרתי במרכז העיר, זו לא שכונה דתית. אני גרה מול הספרייה. ההורים שלי גרים מול הספרייה העירונית. אני גרתי, פשוט רצינו להרחיב. יש לי ברוך השם 7 ילדים, ורצינו פשוט בית, את יודעת, גדול יותר וזה. למרות שאנחנו לא נהנים מביה"ס שהוא מקסים, והוא במרחק הליכה מהבית, אבל אנחנו לא נהנים. אבל עדיין יש המון יתרונות אחרים לגור בשכונה חדשה, בשכונת גליל ים, ולא לגור איפה שגרתי במרכז העיר-

תמיר קסטיאל:

באסיפה הקודמת, דנה, את אמרת שיש 100 שלוחים פה בהרצליה שמקבלים, מעל 100 שמקבלים משכורת ושכר דירה. ואני אמרתי לך, תביאי לי את הרשימה הזאת. וגם את הספונסר שמממן את זה, אני אשמח להפנות כמה חבריה לשם-

דנה אורן ינאי:

לא, לא אמרתי שהם מקבלים משכורת ושכר דירה-

דנה אדמוני:

רק אם אני יכולה רגע-

רגע. אני רוצה שמושקה תסיים, מפני שאני חושבת, מושקה מציגה פה את התמונה מנקודת מבטה האישית, שאני חושבת, כן, בדיוק. שאני חושבת שכל החילוניים יושבים פה סביב השולחן צריכים להקשיב לזה הקשב היטב, ולקחת את זה אח"כ למקומות של מטרות הוועדה. גם על השיח המתלהם, שהיא מתארת. גם על העובדה שהגענו למצב-

הילה גרסטל:

קראו לי נאצי בקבוצות לפני שבועיים, על זה ששלחתי את ההודעה לקבוצת ההורים. שמו תמונות של גרמני נאצי-

דניאל צרטוק:

נורא ואיום, דניאל. וזה בדיוק מה שאני רוצה לומר. אז אין ספק-

הילה גרסטל:

את האיומים שאנשים-

דניאל צרטוק:

שאמרו לי שהם ילמדו אותי איך לדבר-

דניאל, אין ספק-

הילה גרסטל:

תלונות במשטרה שהגשתי נגד אנשים שאיימו עליי-

דניאל צרטוק:

רגע, רגע-

הילה גרסטל:

אז זה לא רק בצד שלה-

דניאל צרטוק:

אני לא אומרת, אני לא אמרתי על איזה צד. אני חושבת שמה שמושקה מתארת, וגם הדברים שדנה אמרה מייצרים תמונה שהיא תמונה מאוד קשה בעיניי. היא אולי מיקרו קוסמוס של מה שקורה במדינה כולה עכשיו, אבל אני חושבת שחלק ממה שאנחנו צריכים לשאוף, זה לשנות את השיח בינינו. זה פשוט לא יעלה על הדעת שלא יגידו, אני, נראה לי, לפי מה שאתה מתאר, שזה שלא אומרים לה שלום, זה יותר טוב מאשר מה שקורה בהתבטאויות בתוך הקבוצות. אבל זה אחד הדברים שאנחנו כאזרחים, בלי קשר לוועדה, ובעיקר גם בתוך הוועדה, חייבים לקחת איתנו כמשימה לשנות את השיח, לשנות את השיח בעיר, לשנות את השיח במדינה. כי השיח בנוכחי מביא אותנו לאבדון. מושקה, ואחרי זה יעקב. צבי, אתה לא חשוף לזה. אתה לא חשוף לקבוצות. מושקה, תשלימי, ואחרי זה יעקב-

הילה גרסטל:

משפט אחרון. ואני הייתי מציעה, שפשוט כשלכל אחד יש מה להגיד, נשים סימן שאלה, ולא סימן קריאה. נשאל את עצמנו, ולא נבוא באוטומט, כולנו עובדים על אוטומט. הנהיגה שלנו אוטומטית, הכל אצלנו אוטומטית. לא נבוא על אוטומט ונגיד, ככה זה עכשיו, היא רוצה לעשות כך וכך. בואו נשים סימן שאלה. תבררי את זה, אל תתני למה שאת לא חושבת לקרות. אני לא מדברת עלייך, אני מדברת לכולנו. מה שאתה לא חושב שצריך לקרות, תילחם על זה, ואני אלחם שאתה תוכל להילחם

מושקה שושן:

על זה, בסדר? אבל שים סימן שאלה. שלא האוטומט שלך יבוא, ולהעמיד אותי, או לא משנה בפני כיתת יורים, וזהו, ועכשיו לא משנה מה. תבוא, תדבר. תבוא, תשאל. תציף את זה בעירייה, אין שום בעיה. אל תבוא ותשים. וכן אני מרגישה, אני אישית מרגישה שאין שוויון הזדמנויות לכולם. זאת התחושה שלי- תודה, מושקה. יעקב. אני רוצה שכל אחד שרוצה לדבר, חוץ מעופר, יוכל לדבר, ואני מבינה שאנשים כבר לחוצים לסיים את הישיבה. אז יעקב, בבקשה.

הילה גרסטל:

אני רוצה לדבר על זן נוסף שיש בעיר. לאו דווקא חילוניים ודתיים. לפני שנה וקצת פנתה אליי מישהי מאוד נחמדה מגליל ים, וביקשה, היא הזמינה אותי אליה הביתה, היא רוצה לדבר על מסורת. היא שמעה אותי בתורת חיים, ורצתה לדבר. ניגשתי אליה, הלכתי לביתה. הדבר הראשון שפתחתי את הדלת, זה עץ של הכריסטמס. מאוד נהנית, אני אוהב את הכריסטמס, אני עוד מעט נוסע גם לניו יורק, לתקופה הזאת, זה הכי יפה. ואז דיברנו. והיא אמרה לי שיש המון משפחות, היא מייצגת המון משפחות. לא היא אישית, אבל היא אומרת, מדברים איתה הרבה. המון משפחות שמחפשות מסורת, צמאות מסורת. היא חילונית לגמרי. היא אומרת לי, אתה רואה, אין לי חנוכייה, אבל עץ כריסטמס יש, והילדים שלה הקטנים משחקים ומקשטים איתה. וביקשתי גם להוסיף איזה משהו ככה לעץ, שהיא תרגיש טוב. ועם הזמן, גם מהרצליה הירוקה פנו אליי. גם לאחרונה, עופר יודע, רצו לעשות אירוע של הקפות שניות, שהיה ברגע האחרון ולא יצא לפועל. שאמרו לי, תשמע, אנחנו חילוניים גמורים, אבל אנחנו רוצים את המסורת. אנחנו רוצים לרקוד ביחד. בסדר, אבל אנחנו רוצים את המסורת. ואני שם לב שיש, הזן הזה הוא זן שלישי פה בעיר. זאת אומרת, ויכול להיות שהוא מאוד דומיננטי. זה חילוני גמור, שמחפש מסורת. אני אדם אורתודוכסי, שחי כבר אפשר להגיד חלק גדול משנותיי בקונסרבטיבי, בעולם. ובעיר הזאת אני שמת לי לב שיש את הדבר הזה. אני פניתי לדנה, לעשות קבלת שבת בעיר, לעשות אווירת שבת, נקרא לזה. מופע כזה שמתאים לכולם. כל אחד שיבוא איך שהוא רוצה, העיקר שיבוא, ותבוא. זה לא יצא לפועל.

יעקב זינגבוים:

היא חיבקה את זה, זה לא יצא לפועל כי אירן החליטה שיש לה דברים אחרים. אבל פניתי אח"כ גם לעופר לוי, שגם מחבק את זה. ואני מאוד שמח שראש העיר מקשיב, כי אני חושב שזה זן בעיר, אני בכוונה אומר זן בעיר, כי הוא מאוד דומיננטי, של

אנשים חילוניים גמורים, שאני לא יודע מה זה חילוני גמור למעשה. זה יהודי בסופו של דבר. אז לכל אחד יש את הדרך שלו. אבל אלה אנשים שמחפשים את המסורת, אבל הם רוצים אותה בצורה שהם יוכלו לחבק אותה. אני אומר את זה כי אני מרגיש כשליחות, וכמובן אני גם מתפרנס מזה, כן?

בסדר, זה חוקי ולגיטימי-

אני חושב שאני מאוד ייחודי בארץ, בדבר הזה, באמת-

אני חושבת שזה ראוי ומבורך. אבל אני חושבת זה לא משהו שאנחנו צריכים, ראש העיר היה, שמע, ואני חושבת שהוא הבין-

זאת הייתה הכוונה-

אני יודעת. וזה גם נכנס לפרוטוקול. ועקנין-

מה ששומעים-

לא, לא, לא-

מהקיצוניים. תראי, גם אני נמצאת בקבוצות בפייסבוק-

שרה, לא קיבלת רשות דיבור. ועקנין, בבקשה-

הרוב זה כאלה-

עופר, שתדע, אתה אחרי הרב קסטיאל. ואתה תהיה הדובר האחרון.

לא, לפניי. הוא מחכה הרבה זמן-

אוקי-

טוב. האמת שרציתי להגיד משהו אחר לגמרי, אבל אחרי הדברים שאני שמעתי ממושקה, באמת היא עשתה לי קצת שינוי בחשיבה, ובמה שאני רוצה להגיד. אבל בגדול, אני חושב שמה שנאמר גם ע"י ראש העיר, המציאות שבהרצליה. אנחנו מודעים למקום שלנו בהרצליה, מודעים לציבורים בהרצליה. הציבור החילוני, הציבור החופשי, הליברלי, הדמוקרטי. אבל כמו שגם יעקב אמר כרגע, יש את הציבור הזה שכן אנשים שמחפשים את המסורת, את הדת ואת היהדות. הם פונים אלינו בכל מיני דרכים. אנחנו נמצאים בשבילם, לעזור להם בכל דרך שאפשר. בסבר פנים מאוד יפות ומכובדות. וכמו שאמר ראש העיר, עשינו בשנה ראשונה את האירוע הזה העירוני, של הרצליה בפיתוח, של שמחת תורה, הקפות שניות. היה אירוע מאוד, מאוד מוצלח. הגיעו לשם מאות אנשים. אני לא רוצה להגיד אלפים, אבל מאות אנשים הגיעו לשם. התגובות היו מדהימות. הציבור שהגיע לשם, היה רוב רובו חילוני, ציבור חילוני, שהתחבר לקטע, כמו שאמר, שזה עירוני, וזה לא שייך. גם ביום כיפור, נכון-

יום כיפור, אני לא חושב שלעולם נראו כל כך הרבה אנשים, אבל

הילה גרסטל:

יעקב זינגבוים:

הילה גרסטל:

יעקב זינגבוים:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

יריב פישר:

זה היה ברמת האלפים. שהיה חשוב להם -
 וזה מה שנתן את הדחיפה בהרצליה לכל הציבור, ומי שראה את
 תפילות יום כיפור, במיוחד בהרצליה הירוקה, שפה הרבה אמרו
 הירוקה, הירוקה, הירוקה. היו שם מעל 1,500 איש בתפילה של
 נעילה בירוקה. אז הציבור שם כן רוצה. גם בביתחומי, כל
 מקום, כל פינה בעיר, במיוחד בירוקה. אבל אני ארצה לסכם את
 זה במילה אחת. יש לנו -

משה ועקנין:

יש שוויוניות. אני לא חושב שיש עיר בארץ שהיו בה כל כך -
 יש לנו עיר שבאמת נותנת מענה לכל הציבוריות. יש קצת
 קיצוניות מכל מיני גורמים. אני לא רוצה לפגוע אחד בשני,
 מנסים ללבות את היצרים בכל מיני הפגנות ועצומות, וחתומות.
 אבל הדרך האמיתית היא איך לחבר. להפריד זה הכי קל. את
 הגפרור, להצית את האש, זה הכי קל. להצית את האש, ולברוח -

יריב פישר:

משה ועקנין:

נכון -

אבל החוכמה היא איך מכבים את האש -

בגלל זה אנחנו פה -

ואיך מחברים. הוועדה הזאת היא מאוד חשובה. שאלו מה
 המטרה שלה. המטרה שלה היא מבורכת. אנחנו צריכים להגיד
 את זה. וכמו שאמר גם עופר, שהמטרה פה, אנחנו נציגי ציבור
 הרי. כל אחד עם הציבור שלו. ברגע שאנחנו מעבירים את המסר
 מאיתנו לציבור, איך להרגיע את הרוחות, ויש לי על זה שיחות
 עם יהודה, שעושה עבודה נפלאה בנושא הזה. יהודה, מגיע לו
 באמת צל"ש. הוא נמצא בכל הזרמים, וזו המומחיות שלו, לדעת
 איך להרגיע את הרוחות. וכשהוא פונה אליי עם בקשות, ואנחנו
 תמיד בשמחה רבה, ברצון עז, מגשר -

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

פשוט אנחנו צריכים לסיים תכף. זה מה שיעזור פה לכל השולחן
 הזה. כי ברגע שפונים אלינו ואומרים שהגרעין מקבל פה כל כך
 הרבה תקציבים, על התרבות התורנית, שהקהל החילוני בטוח
 שיש פה איזה בניין שלם, ובעצם צמצמנו אותו בשליש, מי כמוך
 יודע, זה משהו אחר. ומצד שני, כשנספר על ההשקעה בבתי
 הספר הדתיים, ואני לא מתבייש להגיד, ואתה יודע את זה טוב
 מאוד היום לכל הגבאים בהרצליה, שזו בושה שהילדים שלהם
 לא לומדים בהרצליה, אחרי ההשקעה גדולה שאנחנו עושים -

יריב פישר:

נכון -

אז שני הצדדים צריכים להבין -

מה זה לא לומדים בהרצליה?

יש את הדתיים היום בעיר ששולחים את הילדים שלהם ללמוד

משה ועקנין:

יריב פישר:

שרה מאירמן:

יריב פישר:

מחוץ לעיר-

בתיכון, בתיכון-

לא רק בתיכון. ואנחנו משקיעים המון, המון כסף, לא רק בתיכון, אני רואה את כל המספרים. ומשקיעים המון כסף, משאבים וזמן-

גם ביסודי, גם בחטיבות, וגם בתיכונים-

המון, המון כדי שבתי הספר יהיו שווים, שחשוב שיידעו פה-

הרב קסטיאל-

עופר רוצה לפניי-

אני חושב שזו ההזדמנות הרב קסטיאל, באמת שיהיה פה מוסד חינוכי, שיישארו פה, ולא ייצאו מחוץ לעיר-

אני הצעתי את זה לפני כמה זמן, ראש העיר יודע. זה היה באיזשהו דיון, וזה-

אני חושב שאנחנו חיים במדינה היחידה בעולם שלקחו את היהדות, והפכו אותה לפוליטיקה. זה לצערנו הרב. וזה האסון הגדול. כי יהדות צריכה להישאר דבר נקי, ודבר של הלב, שכל אחד בוחר בה, לא מתוך כפייה, מתוך אהבה, ומתוך רצון. ואני חושב שמי שקצת הכיר טיפליה ולמד קצת בכל אופן חסידות חב"ד, אלה היסודות שעליהם חסידות חב"ד בנויה. אז לכל אחד, יש לו את הבחירה החופשית שלו. הבחירה צריכה להיות חופשית, ואסור שתהיה כפייה בשום פנים ואופן. אבל בגלל הסיטואציה שיש פה במדינה, שהיא באמת הפכה את הדת לפוליטיקה, אז אני מרגיש שזה מגיע לכל מקום, וזה מגיע גם, והולך וגווע לצערנו. ומה שמושקה תיארה פה, זה גם כן בעצם ריקושט של אותו דבר, של אותו עניין. שברגע שאתה רוצה לעשות משהו מסוים שקשור ביהדות, אז זה הופך להיות מיד הדתה, מיד זה הופך להיות, לא יודע מה עוד, מדביקים לך תארים כאלה ואחרים. זה לא קורה ככה במקומות אחרים בחו"ל, זה לא קורה ככה. בארץ זאת האווירה שקיימת. ופה מטבע הדברים, יכול להיות שהיא גם יותר חריפה. לנו זה מאוד קשה, האווירה הזאת. לנו, התחושה היא מאוד, מאוד קשה. מה שמושקה ביטאה פה, אני מרגיש את זה מאוד, ואני חושב שכל אחד שעובד איתי ככה מרגיש את זה גם כן. בדיון הקודם פה, אז כמו שאמרתי, זה יצא פה איזה מן דבר כזה על חב"ד, ועל הגרעין התורני. אני לא יודע בדיוק למי התכוונו פה. שיש 100 שלוחים שמשלמים להם משכורת, ושכר דירה, והכל. זה נאמר פה בחלל האוויר. כמובן שזה לא נכון לחלוטין-

שרה מאירמן:

יריב פישר:

משה ועקנין:

יריב פישר:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

משה ועקנין:

תמיר קסטיאל:

יריב פישר:
תמיר קסטיאל:

זה רץ בכל הקבוצות-
ראש העיר, למחרת זה רץ בכל הקבוצות. זה לא היה קודם. אני
שלחתי את זה לגבי גרסטל, זה לא היה קודם. זה רץ החוצה
פתאום, וזה יצא החוצה בכל מקום-
בגלל זה אני אומר, האמת צריכה להיות כאן, הנתונים צריכים
להיות כאן-
חד משמעית-

יריב פישר:
תמיר קסטיאל:
הילה גרסטל:

בדיוק לזה אני מכוונת כשאמרתי שאני רוצה דברים קונקרטיים,
לא איזה אמירות בעלמא-
אז כשמתחילים לחקור לעומק, פתאום מגלים שזה שמע מזה,
והשני שמע מהשלישי, ומהרביעי ומהחמישי. ובעצם, אתה רואה
שזה מן כדור שלג גדול שהתגלגל, ולא תמיד זה דבר נכון. ואם
אכן משהו לא תקין, אז בשביל זה אנחנו פה. אני חושב, בצד
האופרטיבי המייד, יש משהו מסוים שמפריע, מציק, אנחנו כאן
בשביל לטפל בדבר הזה, דבר ראשון. והמטרה היא מטרה
משותפת של אחדות. אני רוצה להגיד דבר אחד אחרון. דובר פה
על ממלכתי עברי. מי יודע מאיפה מגיע השם עברי? השם עברי,
מאיפה מגיע? אברהם העברי. למה קראו לו אברהם העברי? כי
כתוב שהוא היה בעבר אחד, וכל העולם בעבר השני. מה זה מעבר
אחד? שהוא האמין בשם אחד, וכל העולם מן העבר השני היו
עובדי אלילים. אז אני מאחל לממלכתי עברי, אני מאחל שאכן
הדברים ילכו ויהיו בכיוון הזה של אברהם העברי-

תמיר קסטיאל:

מסיימים איתי. אני רגע, בהמשך לדבריך, כבוד הרב, שדיברת על
זה שכל אחד חי לפי אורחות חייו. דתיים, חילוניים. אני אגיד
משהו אחד. אני באורח חיי מאוד חילוני. הסיפור המשותף,
שהלכתי ביום כיפור, הלכתי לבית כנסת ברגל, ואני צם. הלכתי
ברגל לגליל ים. עשינו שם את היהדות השוויונית. אורן היה, וכל
החברים של הקהילה. והיה מקסים. ובדרך עצרתי, זה הסיפור
המשותף בהרצליה. בדרך עצרתי 50 מ' מהמקום שעשינו את
התפילה השוויונית, היה את האורתודוכסי. 50 מ' משם. ושמתי
לב אח"כ, עמדתי כמובן גם קצת לראות את האורתודוכסי. זה
יותר קשה לי להיות שם עם התפילות-

עופר לוי:

איפה זה היה?
באולם הסמוך שם, בגליל ים-
בנעמי שמר?

שרה מאירמן:
עופר לוי:
מושקה שושן:
עופר לוי:

נעמי שמר. וצמוד, 50 מ' משם היה את התפילה השוויונית, גם
באולם. שם עם הילדים, הרגשתי יותר נוח להיות בתפילה

השווינונית. ושמתי לב שחבריה שהיו באורתודוכסי באו לשבת גם אח"כ לראות את השווינונית. והיה מעבר מפה לשם. וזה באמת הסיפור המשותף שקורה בהרצליה. ואני חושב שכך צריך להיות. ובהרצליה צריך לעשות רגע איזושהי הפרדה. אבל בעקבות מה שהוא אמר גם, אני חייב להגיד משהו - הוא זה הרב קסטיאל -

הילה גרסטל: עופר לוי:

לתחושה שלך. אני חייב את זה. קסטיאל. כב' הרב, סליחה. התחושה שלנו, של החילוניים, ואני חייב להגיד את זה, ואני אומר את זה גם לאחי. התחושה שלנו, של החילוניים, זה שאנחנו חיים במקום שלנו, ולדתיים, אני רגע לא מאשים אף זרם, רגע, שנייה. אבל הדתיים, החרדים יותר אולי, לא יודע מה, יש תמיד את הרצון להעביר את אורח החיים שלהם, להביא אותנו לאחרים גם. לקחת גם את הצד שלנו, של החילוניים. כי זו מן מצווה כזו. וזה מה שאנחנו לא אוהבים. שנייה, אח"כ תענו. וזה מה שדנה גם דיברה מקודם. וזה מה שלנו מפריע. ופה זו צריכה להיות עבודה שלכם. כן לעצור את מה שאמרו, לקרוא לילדים פה, או לקרוא לילדים לבתי כנסת. זה אני חושב שעבודה. רגע, זה קורה בפועל -

משה ועקנין: עופר לוי:

הם באים לבד - רגע, זה קורה. ואני חייב לתחושה של מושקה, להגיד לך משהו. אני הבנתי את התחושה שלך, שאת כל הזמן חושבת שהצד של הדתיים כאילו תמיד זה שמוותר, ותמיד זה שמרגיש זה. דיבר על זה ראש העיר מקודם. כשאני וראש העיר דיברנו על לפתוח את המגרשים בשבת, ואז דיברנו, הגענו לוולפסון ולבר אילן, אמרנו, ראש העיר אמר לי, עופר, תתקשר לרב נקי. ואז הרב נקי אמר, אני חושב שזה רגיש. קיבלנו החלטה באותו רגע להקשיב לרב נקי. לא פתחנו את וולפסון, ולא את בר אילן. עוד דוגמה שאני רוצה לתת לך, שאולי את לא יודעת, וועקנין כן יודע. היה אירוע של בנות הרצליה באולם בגליל ים. אירוע הפנינג לבנות. אמור היה להיות ב-16:00, בשבת. קיבלתי טלפונים מהורים מבר אילן. אמרו לי, עופר, תשמע, אם אפשר לראות, הבנות רוצות לבוא בצאת שבת. דיברתי עם ועקנין. אמרתי לו, ועקנין, פנו אליי.. הוא אומר לי, עופר, אם אפשר. בדקתי עם המנהלים בבני הרצליה. הבנתי שזה לא סיפור כזה גדול להעביר את זה לשעה 18:30, צאת שבת. וכך היה. והגיעו בנות מבר אילן. זאת אומרת, אנחנו גם כן עם הפנים לבדוק איך אפשר להתחשב. לא רק הצד שלכם. אז שתביני שזה קורה גם בהרצליה. אולי את

לא נפגשת בזה, אבל זה כן קורה בהרצליה. אני חושב שזה הדדי.
אז-

טוב, אני רוצה לסכם -
תנועת הצופים כן הזמינו אותי. בנות כמה הן? כי הן גדולות, בתיכון. כמה? 50, 60. זר הפרחים שראיתם בשבת, זה מהם - טוב. אם נסכם את השיח, שבעיניי היה שיח מאוד חשוב, ואני גם מודה לראש העירייה על התרומה שלו לשיח. אני חושבת שמה שעופר אמר, אם אני מתמצתת אותו ב-3, 4 משפטים, וזה עולה בכל ישיבה, בכל שיח. שאצל החילוניים יש חשש מאוד גדול מהניסיונות של הדתיים להעביר אותם, לחנך אותם, ולהעביר אותם. המילה הדתה היא המילה שלא נאמרה פה, אבל היא הפיל שבחדר. ומצד שני, אצל הדתיים בעיר יש את התחושה, תחושת הקיפוח, או ההרגשה שלא נותנים להם מספיק מקום, ולא שומרים על הזכויות שלהם כאזרחים שווים זכויות בעיר. זה בעצם תמצית הקושי שעליו אנחנו צריכים לעבוד, כדי לפתור. 2 נקודות המבט האלו. זהו. אז יש חומר למחשבה לכולנו. שיעורי בית רק לי, חוץ מאלה שלא הכינו אותם. ושיש להם עוד אפשרות למועד ב'. תודה רבה.

הילה גרסטל:

יעקב נקי:

הילה גרסטל:

סיכום, החלטות והמלצות:

המלצות ראש העיר – מר יריב פישר:

- 1) המשך הוועדה - השיח הוא קריטי וצריך להמשיך אותו.
- 2) הסיפור של הממלכתי עברי צריך להגיע לפה לשולחן הוועדה, שתשמעו את הצוותים של הממלכתי, ותשמעו לאן זה הולך.
- 3) הנהגת הורים - צריכה להיות חלק מההליך, שתשמע אתכם.

החלטות:

יש למפות את המטרות שהוצגו ע"י חברי הוועדה (כשיעורי בית מהוועדה הקודמת) כ- מה שלא נמצא בסמכות הוועדה אל מול מה שנמצא בסמכות הוועדה, ולשלוח לכלל חברי הוועדה כדי להביע את דעתם ולבחון כיצד מתקדמים, שתהא תוצרת לוועדה, שהוועדה תהיה פרודוקטיבית.

באחריות יו"ר הוועדה

בברכה,
גב' הילה גרסטל
יו"ר הוועדה

רשמה: אריאלה חגבי
מזכירת הוועדה